

FRA NÆR OG FJERN

MÅNEDENS BUDSKAB
fra Århus stav

Du skal elske din næste

Det er profeteret, at i de sidste dage skal hjerterne blive kolde, og egenkærlighed vil være fremherskende. Man taler i vore dage meget om stress - om dårlige nerver, om forskellige sindslidelser og om selvmord.

Mange af disse ting ville menneskene kunne undgå, hvis de ville efterleve den lov for forbindelse mellem mennesker, som Kristus gav os, da han sagde: Du skal elske din næste som dig selv.

Mange menneskers liv er forfejlet og mislykket, fordi de ikke har evne eller vilje til at fatte denne kendsgerning: Det er saligere at give end at tage.

Hvorfor er det mon således? Hvorfor kan ingen blive lykkelige blot ved at skrabe sammen til sig selv?

Kristus har forklaret det på denne måde: Han siger: Guds Rige er inden i Eder, og han siger videre: Guds Rige er i blandt jer - og begge dele indeholder sandheden. Det er nemlig sådan, at når Guds Rige er præget ind i vort væsens inderste, er det også præget i vort forhold til andre mennesker. Der findes en måde, på hvilken vi kan komme ud af det med os selv, og der findes en måde, på hvilken vi kan komme ud af det med andre mennesker.

Begge disse måder er Guds måder. Hvis vi prøver at komme ud af det med vor familie på den måde, at vi prøver at dominere den, så vil resultatet blive, at vi skaber et oprør imod os, og vi vil selv komme til kort og blive ulykkelige.

Hver gang vi prøver at dominere, bryder vi loven, der er indskrevet i grundordningen for forbindelser mellem mennesker. Vi slår ikke loven i stykker, men vi slår os selv i stykker på loven.

Der sker automatisk det, at hvis vi ikke

efterlever kærlighedsbudet, kan vi ikke komme ud af det med vor næste. Vort forhold til ham vil ikke gøre os fri, men han vil falde tilbage på os som et problem.

At elske vor næste er et tvunget valg ligesom det at spise. Vi behøver ikke at spise, men hvis vi ikke gør det, kan vi ikke leve. Vi behøver ikke at elske vor næste, men hvis vi ikke gør det, kan vi ikke komme ud af det med ham.

Det er en naturlov. Gud har dannet os sådan, og næsten alle ved det, men alligevel sønderslår de fleste sig selv ved at gå imod den.

Vi ser hvorledes vor himmelske Fader er far for sin familie - nemlig os. Han har skabt os således, at vi ikke kan komme ud af det med os selv, medmindre vi kommer godt ud af det med vor familie og vor næste - og hvis vi ikke gør det, er det, at vi sønderslår os på loven og må tage følgerne: stress, dårlige nerver osv.

Kort og godt. Der findes to muligheder: Enten må vi leve med kærlighed, eller også må vi leve med tab.

Det burde ikke være vanskeligt at vælge.

Verner Buur
Stavspatriark

MÅNEDENS BUDSKAB
fra København stav

Tro og gerning

I Jakobs brev 2. kapitel vers 14-24 fortæller Jakob om hvorledes tro uden gerninger er en død tro. Alle trofaste sidste dages hellige har gerninger der viser at de tror og efterlever de bud og befalinger herren har givet gennem sine profeter. Men hvordan er det med gerninger i forbindelse med den vejledning som herren giver os hver især? Følgende historie der foregår i 1842 er et eksempel på hvorledes herren hører vore bønner, når vi ydmygt og oprigtigt beder, og hvorledes han ønsker at vejlede os, når vi har tankerne vendt mod ham, og med tro følger hans råd og vejledning, eller som Jakob siger tror og udfører gerninger.

En familie der bestod af en far og mor og ti børn ejede en ko som gav familien mælk og smør, men tidligt på foråret 1842 løb koen bort. Faderen og de tre ældste drenge ledte i mange dage efter koen, men til sidst blev de enige om at den måtte være død og opgav eftersøgningen. En af de andre drenge som kun var ti år gammel spurgte flere gange faderen om han ikke måtte gå ud og lede efter koen. Men faderen svarede ham at hvad kunne han dog gøre når han selv og de store drenge havde gennemsøgt landet i mange kms. omkreds og ikke fundet den. Men denne drengs tro på at han kunne finde koen, var meget stærk. Faderen gik atter ud for at lede og kom igen træt og nedslået tilbage. Den tiårige sagde: Far hvis du lader mig tage vores gamle hest Charley, så vil jeg gå ud og finde koen.

Tidligt den næste morgen begav han sig af sted. Han drog af vejen øst for Nauvoo der førte ham ud i det åbne land, hvor han før havde vogtet køer. Han red hen til en lille høj og stod af hesten og medens han holdt fast i tømmerne knælede han ned og bad inderligt til herren om at han måtte blive ledt på den vej hvor han ville finde koen.

Han steg til hest og red lige mod syd. Der var mange flokke kvæg langs vejen, men han standsede ikke for at se efter deres ko, for han følte at Ånden ville lede ham i den rigtige retning. Han fortsatte i sydlig retning og da han havde redet således et stykke tid, så han koen som græssede alene i nogen afstand af det andet kvæg på marken.

Han var langt fra sit hjem i en fremmed del af landet, det var sent på eftermiddagen, men han var sin himmelske fader meget taknemmelig for at hans bøn var blevet hørt og besvaret.

På samme måde som herren ledte denne dreng frem til familiens forsvundne ko, ønsker herren at lede og hjælpe enhver af sine børn, men en betingelse for at herren kan hjælpe os er at vi har vore tanker vendt mod ham og at vi tror, og som Jakob påpeger, handler efter herrens vejledning ligesom Abraham gjorde.

Bjarne Gram
Stavspatriark

Sådan går arbejdet på missionskontoret

af missionspræsident Richard C. Jensen

Missionspræsident Richard C. Jensen interviewer en af sine missionærer.

I godt og vel de første hundrede år efter, at missionærerne var blevet kaldet til at arbejde i Danmark i denne uddeling, var alt arbejdet, såvel det, som vedrørte den præstedømmelige ledelse som det timelige, centreret om missionskontoret, og det var under præsidium af missionspræsidenten. Siden da er kirken vokset. Der er kommet stave og ward, og der er sket store forandringer. Stavspræsidenter og biskopper og andre trofaste medlemmer har påtaget sig lederskabet af kirkens aktiviteter. Dog er der stadig en »dansk mission«, som har til huse i villaen på Priorvej, men man har kun myndighed over fuldtidsmissionærerne, der stadig prædiker evangeliet for enhver, som vil lytte til dem.

Måske kunne man spørge: »Hvad laver I på missionskontoret, nu da stave og ward tager sig af de hellige og af kirkens arbejde?«

På missionskontoret har vi ikke mange ledige stunder. Kontoret er »hjertet« i missionærarbejdet, sådan som det altid har været. I de sidste mange år har de lokale brødre og søstre kunnet bære ansvaret for kirkens daglige ledelse, og det har frigjort missionærerne til at gøre det arbejde, som de er kaldet til at gøre: at prædike evangeliet! Stavspræsidenterne er nu de autoritative ledere, og missionspræsidenten kan fuldt og helt tage sig af fuldtidsmissionærarbejdet uden at han også har ansvar for kirkens ledelse som sådan.

Missionspræsidenten holder strengt opsyn med hver enkelt fuldtidsmissionær. Han skriver og ringer til dem jævnligt for at sikre sig, at hver eneste føler den rette ånd i sin mission. Han interviewer dem og motiverer dem og opmuntrer dem kærligt én gang hver 6. eller 8. uge. Sammen med sin hustru og assistenterne leder han zonekonferencer og lærer dem, hvordan de skal få succes i deres missionærarbejde. Han skaber programmer for at hjælpe dem til at få endnu større succes.

Ældste Michael Meiners og ældste Cornell Clayton, administrative assistenter.

En gang om måneden mødes han med stavens missionsledere for at samordne fuldtidsmissionærarbejdet med stavsmissionsarbejdet. Men det er blot nogle få af hans mange pligter.

Foruden at være ansvarlig for fuldtidsmissionærarbejdet i Danmark har missionspræsidenten ansvaret for alle kirkelige aktiviteter, missionærarbejdet samt for medlemmerne på Island, som er en del af missionen. Sammen med sin hustru rejser han hver anden måned dertil for at lede alle nødvendige anliggender, holde interviews,

Ældste Brent Griffin, Missions sekretær.

zonekonference, distriktskonference og alt, hvad der ellers er påkrævet for at holde distriktet og grenene sunde og stadigt voksende.

Missionspræsidenten har to missionærer som sine *assistenter.* De arbejder nærmest som rådgivere med hensyn til missionærarbejdet. De må have særlige lederegenskaber, være fortrolige med alle missionærregler og være i stand til dygtigt at undervise i alle missionærdiskussionerne. De rejser hele tiden for at belære zone- og distriktsledere om, hvordan de kan blive mere effektive i at undervise til dåb. Assistenterne er også ansvarlige for alle missionær-programmerne - at påse, at de fungerer, som de skal.

Ældste Allan Andrew, financiel sekretær.

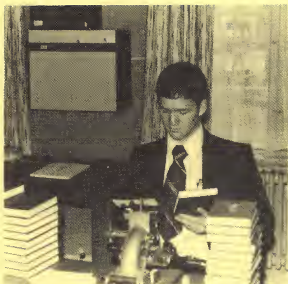
En ny kaldelse er givet til to *omrejsende assistenter,* som sædvanligvis er to af de ældster, i missionen som har haft mest succes med at døbe. De tilbringer hele deres tid med at arbejde direkte med de enkelte par af ældster, idet de hjælper dem til at realisere deres mål med hensyn til at have succes med dåb.

En *missionssekretær* arbejder som missionspræsidentens sekretær. Han har mange pligter. Han må være dytig til alle kontorfunktioner samt få det hele til at glide. Det er også en fast regel, at han er distriktsleder for de missionærer, som arbejder på kontoret. Han skal sørge for at holde orden i arkivet, fordele post, hjælpe med at føre missionens korrespondance, holde orden på aftaler, føre adresslisterne på missionærerne à jour, redigere Missionærbladet, hele tiden have kontrol med ankomster af nye missionærer, forflyttelser og afløsninger. Dertil kommer, at han gør almindeligt missionærarbejde om aftenen sammen med sin kammerat, som måske er den finansielle sekretær.

Ældste Todd Liddiard, trykker og ansvarlig for film og lager.

Den finansielle sekretær må have forstand på regnskaber. Blandt hans mange pligter

Ældste Mark Woolf, missionens historieskriver og ansvarlig for Mormons Bog programmet.

har han ansvaret for pengesagerne, modtagelse og fordeling af penge fra missionærfondet. Han hjælper med at udarbejde det årlige budget for missionen, som omfatter alt i løbet af året. Han udfylder og indsender alle finansielle rapporter til faste tider. Han er den, som samordner brugen af missionens køretøjer og ser til, at de er i ordentlig stand hele tiden. Han holder orden på de udgifter, der kommer i missionskontoret og missionshjemmet. Han er af og til ansvarlig for Mormons Bog-programmet, som for øjeblikket er i gang i Den danske Mission.

Missionens *trykker* er også ansvarlig for lageret, og det er et temmeligt krævende arbejde. Al trykning, tegning, kunstarbejde, fotografering samt distribuering af film hører til hans pligter. Han ser efter, at der hele tiden er de materialer på lager, som missionærerne i marken skal bruge. Han har ansvar for film, filmstrips, audio-visuelle hjælpemidler, bånd osv. Han arbejder med missionær-bulletiner og publikationer. Han bestiller forsyninger og trykkemateriale og har alt det på lager, som kirkens distributionscenter ikke fører. Dertil kommer (naturligvis) også, at han gør missionærarbejde om aftenen og i week-ender, som de andre på kontoret.

Når vi er så heldige at have et lige antal missionærer, har vi en *missions historieskriver,* som arbejder med statistikker og på mange måder hjælper den financielle sekretær - med særlig vægt på Mormons Bog-programmet. Han trykker folks navne på forsiden af hver bog, der gives ud som gave, og han sørger for at føre nøjagtige optegnelser og for at bøgerne sendes til missionærerne til aflevering. Han skriver også missionens historie. Dette gøres ellers af missionssekretæren. Også han gør almindeligt missionærarbejde!

Jo, vi er en travl mission. Vor stab på kontoret er kernen i det hele og arbejder energisk for at betjene vore fuldtidsmissionærer ude i marken, foruden at de opfylder søndagspligter for stavene og wardene, når tiden tillader det.

Jeg har blot nævnt nogle få af de pligter, som udføres af disse brave unge mænd, som er kommet til Danmark for at tjene Herren og ved at gøre det er glade for at tjene jer.

Kirkebygningen på Priorvej fylder 50 år

af Ellen E. Valgren

Kirken på Priorvej år 1931.

Mon ikke den karakteristiske kirkebygning med de imponerende søjler, er den mest kendte i Danmark?

Den har nu stået der i 50 år og var i mange år, sammen med villaen ved siden af, selve livsnerven i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i Danmark.

Fra den blev indviet i 1931 og indtil 1963, hvor missionskontoret flyttede til Dalgas Boulevard 164, samledes alle trådene fra hele landet her.

Helt til 1954 var det desuden den eneste kirkebygning i Københavnsområdet. Da blev imidlertid kirkebygningen på Amager indviet, og i 1967 blev den store kirke på Maglegårds Alle i Søborg indviet. Denne var da distriktskirke og blev naturligvis senere stavskirke.

Men mange er de søskende, som har haft deres gang på Priorvej. Hvor er de henne alle sammen? Nogle få er der stadig tilbage, som har været med siden dengang den blev taget i brug. Mange er gået bort, mange er rejst til Amerika og nogle fik aldrig helt fat i jernstangen og forsvandt ud i mørket igen.

Biskop Bent Jensen, Københavns 4. ward, som nu har til huse i bygningen, har naturligvis - sammen med sine medarbejdere - længe været i gang med planlægningen af højtideligholdelsen af 50 års fødselsdagen.

Bygningen er blevet pudset op og - malet og gjort i stand. Der er lagt nye tæpper på, så det hele kan fremstå så smukt som muligt til den store dag.

Biskop Jensen har det store ønske, at der vil komme så mange som muligt og tage del i festlighederne. Han håber især på, at mange af dem, som har tjent som grenspræsidenter, biskopper og missionspræsidenter kan komme, og han lover, at der vil blive sørget for indkvartering af dem, som kommer langvejs fra.

Men lad os tage et tilbageblik over de 50 år. Siden 1902 havde kirken haft sit hovedsæde i Korsgade 11 i en bygning, som ganske vist var den første, som var bygget af kirken

selv, til at huse såvel kontorer som mødesale, men som i hvert fald ikke udefra fremstod som en særlig imponerende kirkebygning.

Bygningen i Korsgade havde tjent sit formål, og man måtte se i øjnene, at det var nødvendigt med noget nyt, og man fandt og købte - på trods af mange vanskeligheder - en dejlig grund på Priorvej i 1928.

Byggeriet blev påbegyndt den 20. juni 1929, da udgravningsarbejdet blev sat i gang. Nytårsdag 1930 samledes over 150 søskende til en højtidelighed, hvorunder grundstenen blev nedlagt.

Den 4. oktober 1930 blev villaen, missionshjemmet, samt kontorerne i kirkebygningen taget i brug, og den følgende dag den 5. oktober 1930 blev det første offentlige møde holdt i aktivitetssalen i kælderen. Denne sal var mødesal, indtil kirkesalen var færdig og kunne tages i brug nytårsdag 1931.

Selve indvielsen af bygningen måtte dog vente til søndag den 14. juni 1931, som netop var 81 års dagen for evangeliets indførelse i Danmark.

Præsiderende over festlighederne var præsidenten for Den europæiske Mission, medlem af De tolv Apostles kvorum, John A. Widtsoe, der som vi husker var norsk af fødsel og derfor kunne tale til forsamlingen uden tolk.

Til stede var desuden 8 missionspræsidenter fra andre missioner i Europa.

Missionspræsident for Den danske Mission var da Holger M. Larsen og grenspræsidenten for Københavns gren hed Jens P. Hansen.

Det egentlige indvielsesmøde blev afholdt kl. 14.00 under overværelse af 510 medlemmer, men der blev også holdt møder kl. 10.00 og kl. 19.00 Om mandagen blev der afholdt en koncert, hvor der var 486 personer til stede.

Indvielsen af kirkebygningen blev således fejret med virkelig manér, og det må have været en vidunderlig oplevelse for dem, som

Kirkesalen 1931.

Kirkesalen 1981. *Foto: Jørgen Nielsen.*

var med den gang.

Også 50 års dagen skal fejres som sig hør og bør. Søndag den 14. juni 1981 vil der blive afholdt et tre timer langt møde (Festgudstjeneste kan man vist godt kalde det). Programmet vil tilnærmelsesvis være det samme som ved indvielsen, og der håbes som sagt på, at der vil komme mange til stede, som har haft deres virke i bygningen igennem årene.

Lørdag aften, den 13. juni, vil der være festaften med spisning og underholdning for wardets medlemmer samt indbudte gæster.

Onsdag den 10. juni kl. 13.00 har man inviteret »Københavnske Byvandringer« til rundvisning i kirken, og man håber naturligvis på, at også medlemmerne vil komme til stede ved den lejlighed.

Som det vil kunne ses af hosstående billeder har kirken ikke forandret sig nævneværdigt udvendigt i de 50 år. Indvendig er den derimod helt forandret. Kirkesalen havde faste bænke og en forhøjning med »guld«-gitter foran, ligesom der var pragtfulde lysekroner i loftet. De høje vinduer gav rummet et smukt lys.

Efterhånden som kirkens programmer udvidedes, kom man dog til alvorligt at savne klasseværelser, og det førte til, at man i 1957-58 faktisk delte kirken midt over på langs! Forstået på den måde, at loftet blev sænket, så der blev en hel etage ovenpå, hvor der kunne indrettes klasseværelser.

Om denne modernisering var til det gode eller dårlige, kan vel diskuteres - ofte må der ofres på fremskridtets alter. Og det er i hvert fald sikkert, at rent akustisk var det ikke en fordel. Kirkesalen er i dag ikke særlig god, når det gælder den sanglige vellyd.

Forhøjningen - koret - blev også forandret til mere moderne linier, og der kom stole med flettede sæder i stedet for de højryggede kirkebænke. Disse stole blev dog senere udskiftet med moderne, lave bænke, som står med to sidegange i stedet for den

Aktivitetssalen. *Foto: Jørgen Nielsen.*

oprindelige midtergang.

I de senere år er aktivitetssalen i kælderen også blevet moderniseret. Væggene er blevet beklædt med træplader, og vinduerne har fået kulørte blyindfattede ruder.

Som nævnt var der fra begyndelsen kun én gren i København, og den havde til huse i kirkebygningen på Priorvej, samtidig var der missions- og distriktskontorer, mens missionspræsidenten og hans familie boede i villaen ved siden af.

Da både missionshjem og missionskontorer flyttede til Dalgas Boulevard i 1963 var der fire grene i Storkøbenhavn, én på Amager og de andre tre havde til huse på Priorvej - to i kirkebygningen og én i villaen.

Da kirken på Maglegårds Alle blev indviet, flyttede den ene gren derud, og de to andre blev slået sammen og rådede over både kirkebygning og villa.

I 1975 flyttede missionspræsidenten ud for at bo i en villa i Bagsværd, og kort tid efter flyttede missionskontoret tilbage til villaen på Priorvej.

Missionskontoret var nu heller ikke længere centrum for kirkens aktiviteter, idet Københavns distrikt blev en stav i 1974 og Århus stav blev organiseret 1978.

I dag er det efter forskellige grænseændringer således, at der er 4 ward i København, ét hører til i kirkebygningen på Amager, ét på Priorvej, og to på Maglegårds Alle.

Priorvej er blevet »stavscenter« - forstået på den måde, at alle stavens kontorer ligger der, og alle lederskabsmøder osv. afholdes der. Dog afholdes stavskonferencerne stadig på Maglegårds Alle - 800-900 deltagere i en konference kan den nu halvgamle, veltjente bygning trods alt ikke klare.

I anledning af 50 års dagen vil der blive fremstillet en mindeplatte med kirken som motiv. Nærmere oplysning om denne kan fås ved henvendelse til biskop Bent Jensen.

En lille bog om kirken gennem de 50 år er blevet skrevet og udgives af broder Jørgen Schmidt og biskop Hans Billeskov Jansen.

Ny præsident for templet i Schweiz

Stanley D. Rees, som er medlem af Bountiful 49. ward. Bountiful Utah Mueller Park Stav er blevet kaldet til at tjene som præsident for templet i Schweiz.

Hans hustru, Helen Gaddie Rees, vil blive templets værtinde.

Præsident Rees, 68 år, kommer oprindeligt fra Salt Lake City. Han har gået på Brigham Young University, og han har taget sin afgangseksamen fra University of Utah. Han har arbejdet med radiofoni og elektronik i Salt Lake området i mange år.

Han har været missionspræsident, biskop, højrådsmedlem og rådgiver i præsidentskabet for Salt Lake Missionær Træningscenter.

Søster Rees, som er født i Blackfoot, Idaho, har studeret på University of Utah og har været aktiv i kommunalpolitik. Hun har haft stillinger i Unge Pigers GUF, primary og hjælpeforeningen. Hun forlader nu en stilling som værtinde i kirkens kontorbygning.

Præsident og søster Stanley D. Rees.

(Fra Church News)

Reagan har valgt mormon som »kassemester«

Bay Buchanan.

Bay Buchanan, som er 32 år og har været medlem af kirken i 5 år, er af præsident Ronald Reagan blevet udpeget som »treasurer of the United States«.

Det er en stilling, som måske her i landet ville svare til en mellemting mellem økonomiminister og leder af Nationalbanken.

Søster Buchanan vil ikke blive medlem af regeringen. Hendes ansvar er at føre tilsyn med udgivelsen af penge, og hendes navn vil være trykt på alle dollarsedler. Hun vil desuden være direktør for statsobligationsfondet.

Det er anden gang, der er en mormonkvinde på den post. Den første var nu afdøde Ivy Baker Priest, som var »kassemester« i 8 år under præsident Eisenhower.

Egentlig er søster Buchanans fornavne Angela Marie, men da hun blev født, kunne hendes broder, som da kun var 1 år, ikke sige »baby« - det blev til »bay« - og det har hun så heddet siden!

Søster Buchanan står overfor en stor opgave, som ikke sædvanligvis gives til en så ung kvinde, men hun har aldrig været bange for at tage en udfordring op, og hun ser frem til sit nye ansvar.

(Fra Church News)

Farvel til elsket og respekteret missionspræsidentpar

I sidste nummer af Den danske Stjerne kunne vi læse, at der kommer en ny missionspræsident til Danmark - pudsigt nok atter én med det gode, danske navn: Jensen!

Nu ved vi ganske vist, at det er en procedure, der følger hvert tredie år, men mon vi ikke hver gang bliver lige forundrede over, at nu er tiden altså kommet?

Det er som om, vi synes, at nu havde vi lige lært præsidentparret rigtigt at kende - og så rejser de altså igen!

Den danske Stjerne har besøgt præsident Richard C. og søster Valeen Jensen for at få en lille »sludder på falderebet«!

Skal vi begynde med det sædvanlige spørgsmål - glæder I jer til at komme hjem igen?

Vor kære familie har virkelig været en stor støtte for os i disse tre år, og nu ser vi frem til og glæder os over, at vi igen kan være sammen med dem. Familien er det vigtigste i den sag, som vi kæmper for, og vi elsker dem højt.

Mon ikke I har det som tidligere missionspræsidentpar, at I slet ikke kan forstå at de tre år allerede er gået? - og da I kom, har I sikkert syntes, at tre år så ud som en evighed!

De tre år er fløjet afsted. Men når man så tænker på de mange oplevelser - både gode og dårlige - én ad gangen - så føler vi trods alt, at der *er* gået tre år! Dog har vi ikke spekuleret så meget på det med tiden, for vi vidste, at når vi var stærkt involveret i missionærarbejdet og de mange andre ansvar omkring det - så ville vor mission alligevel gå alt for hurtigt.

Præsident Jensen, du er den første missionspræsident i Danmark, som slet ikke har haft ansvar for medlemmerne. Har det været et savn for dig, eller synes du, at du har haft nok at gøre med missionærerne?

Missionspræsident Richard C. Jensen og søster Valeen Jensen.

Eftersom jeg ikke har prøvet at være missionspræsident med ansvar for medlemmer, kan jeg ikke sige, at jeg har følt, at jeg har savnet noget ved, at jeg ikke har haft det fulde ansvar for kirken i Danmark. Dog må jeg tilføje, at jeg faktisk *har* et sådant ansvar på Island - skønt kun i et lille format, fordi det er sådan et lillebitte distrikt deroppe. Men jeg tror i det store og hele det har været en fordel for arbejdskvaliteten, at jeg kun har haft ansvaret for missionærarbejdet.

Synes du, at du har haft en god kontakt til de lokale ledere - stavpræsidenterne - i dit arbejde? Jeg kan forestille mig, at det må være meget vigtigt at have det!

Danmark er velsignet med to gode stavspræsidenter. De er hengivne og ydmyge mænd, og vi har haft et godt samarbejde gennem møder hver måned. Disse to stavspræsidenter er faktisk de ledere, som har ansvaret for alle ikke-medlemmer indenfor deres stave og vi som fuldtidsmissionærer

er her for at undervise og på enhver tænkelig måde bistå stavspræsidenterne og medlemmerne, så de selv kan blive succesrige missionærer!

Hvordan har det været for jer med hensyn til kontakten til medlemmerne rundt om i Danmark? Har I haft mulighed for at have nogen særlig kontakt med dem?

Bortset fra søskende i vort eget ward har vi haft meget begrænset kontakt med medlemmerne. Glæden i vort kald har ligget i at arbejde med vore missionærer. Kommunikationen med medlemmerne har været kanaliseret gennem stavspræsidenterne, som har ansvaret for missionærarbejdet gennem stavs- og wardsledere.

Hvordan har I kunnet falde til som en familie i jeres ward. Kan man overhovedet leve et »normalt« liv i et ward, når man er missionspræsident?

Vi har nydt og påskønnet at være accepteret som en almindelig familie i vort eget ward - København 1. ward (3. ward før delingen). Vi er kommet og gået uden særlig opmærksomhed og har siddet sammen med de andre medlemmer.

Det er vel især vigtigt for en familie med børn, at man falder godt til i sit ward, men jeres familie er skrumpet noget ind, siden I kom. Såvidt jeg husker havde I fire børn med, men I rejser hjem med kun ét - hvad skete der med de andre tre?

Vi ankom ganske rigtigt med fire af vore seks børn. Tamara, Jaron, Todd og Mark. Ved slutningen af det første år blev det nødvendigt for vor datter Tamara og vor søn Todd at rejse hjem til Utah for dér at uddanne sig videre. Tamara, som havde tilbragt året med at udføre et stort arbejde i missionskontoret og missionshjemmet, måtte nu tilbage til BYU, og Todd, som havde gået i Den internationale Skole det første år, måtte tilbage til sin High School og studere der, på grund af den uddannelse, han har valgt at tage.

Jaron fuldendte High School i Den internationale Skole efter det andet år og tog så tilbage til BYU for at studere videre.

Mark, som nu er 16 år, er blevet hos os gennem alle tre år, og han har også gået i Den internationale Skole. Det har været tre vanskelige år for ham på grund af de anderledes standarder i skolen, men de har fået ham til at skønne meget på evangeliet og sit hjemland.

Mark Jensen.

Hvordan synes du, du har haft det med de unge i kirken, Mark?

Selv om jeg har savnet mine venner derhjemme meget, så har jeg haft det fint med kirkens unge (især basketball holdet). At tale og forstå dansk har været den eneste ulempe, fordi jeg går i en engelsk-talende skole, og fordi de unge kan tale engelsk, så har vi mest gjort dét.

Jeg har været glad for at prøve at leve med de regler og regulativer, der følger med missionærlivet. Jeg har lært og hørt så meget om, hvordan en mission fungerer, at jeg ved, hvad der forventes af mig, når jeg når missionæralderen.

Søster Jensen, har det været svært for dig som mor at have så stor afstand til dine andre børn? Selv om de er voksne, så ville du nok gerne have haft dem lidt nærmere!

Enhver mor, som elsker sine børn så meget, som jeg, vil kunne forstå, at jeg føler mig ensom, når jeg ikke har dem omkring mig, og jeg bekymrer mig hele tiden for, hvordan de har det. Jeg har været meget taknemlig for evangeliet disse tre år, på grund af den rolle, det har spillet i mine børns liv. Det er ikke småbørnsårene, man bekymrer sig om, men teen-age årene, hvor man håber og beder til, at de er blevet undervist godt nok til at stå på egne ben. Jeg har været taknemlig for den store støtte, som vore børn har givet os i disse tre år.

Vi har nu tre børnebørn - drenge - og vi venter endnu et barnebarn i juli. De to af dem, som er tvillinger, er blevet født, mens vi har været her. Det første barnebarn blev født to uger, før vi tog af sted til Danmark. Jeg elsker at have min familie omkring mig, og jeg tæller mine velsignelser og påskønner den evige velsignelse, som evangeliet tilbyder os gennem retfærdig levevis, at »familien er evig«.

Hvordan synes du, det er at være husmor i Danmark. Har du kunnet få de ting, som du plejede at bruge i husholdningen, eller har du lavet dansk mad?

Eftersom jeg har boet i Danmark før som missionær sammen med mine egne forældre, var det endnu mere spændende at komme tilbage hertil. Som en familie er vi kommet til at elske dansk mad: Smørrebrød, rødkål, flæskesteg, æblekage - og så det danske bagerbrød! Så det har ikke været noget problem for mig med hensyn til madlavningen. For det første er jeg ikke nogen særlig god kok, og for det andet, så er det meget sjovere at smage de forskellige ting, man kan få her. Jeg tror, man kan sige, at jeg laver dansk mad med et lille stænk af »Utah-krydderi«. En ting, som jeg har lært, er, at komme lidt fløde og sukker i sovse! Jeg er glad for supermarked'erne, det synes jeg, var et stort fremskridt for Danmark. Men det har været dejligt at lave dansk mad - I har det hele!

Har du haft nogle problemer, når du skulle købe ind? Eller har du haft nogle sjove oplevelser, som du kan fortælle om? Du taler jo et udmærket dansk, så du har måske slet ikke haft nogle særlige problemer, når du skulle i kontakt med folk!

At købe ind i et fremmed land er altid sjovt, og det er så let at misforstå etiketterne på de forskellige ting. Det første år, vi var her, købte jeg ind med en ordbog i den ene hånd, men selv da, skete der uheld - som f.eks. at gå ud efter en flaske sprit og komme hjem med en flaske eddike! Men ellers har folk været meget hjælpsomme, når det var nødvendigt, og nu taler de fleste engelsk (en lille smule, som de siger!)

Præsident Jensen, du er en mand, som ser sund og rask ud, men sådan har det ikke været hele tiden, mens I har været her. Du var faktisk temmelig alvorligt syg en tid, hvad var det, der var galt med dig? Og hvordan er du kommet over det?

Jeg blev ramt af en sjælden type lammelse, som hedder: »Polyradiculitis«. Den ramte centralnervesystemet, og jeg var lammet fra halsen og ned. Det var en meget deprimerende og mørk tid i vores mission. Sygdommen kan ikke kureres med medicin eller behandling. Kroppen og nervesystemet skal helbrede sig selv i tidens løb. En speciel præstedømmevelsignelse gjorde mig rask meget hurtigere end de sædvanlige seks måneder til ét år. Læger var fuldstændig mystificerede over min hurtige helbredelse.

Hvem passede arbejdet som missionspræsident, mens du var syg?

Søster Jensen og mine assistenter udførte hovedparten, mens jeg var syg og på hospitalet. Præsident Henning Frederiksen rejste til zonekonferencer for at holde interviews med missionærerne på mine vegne. Alle andre pligter kunne jeg selv lede fra hospitalet med daglige møder med assistenterne og medarbejderne på kontoret. Selv om jeg i de første tre-fire uger var totalt immobil,

kunne jeg tale og tænke klart. Jeg var tilbage i missionskontoret efter fem uger, skønt i meget begrænset omfang i begyndelsen.

Ikke blot du, præsident Jensen, men også søster Jensen har før været på mission i Danmark. Nemlig da søster Jensens forældre Edward H. og Minni Sørensen var missionspræsidentpar for ca. 30 år siden. Er der mon en lille, romantisk historie om, at I faktisk »fik øje på hinanden« her i Danmark?

Præsident Edward H. Sørensens familie var en dejlig og åndelig familie. Jeg holdt meget af dem, ligesom de andre missionærer - men intet ud over det! Jeg rejste hjem to år, før de vendte tilbage til Amerika. Først da blev søster Jensen og jeg bedre bekendt med hinanden. Det førte så til forelskelse og ægteskab. Der var tre døtre og en søn i familien Sørensen. Alle tre døtre giftede sig efterhånden med hjemvendte missionærer fra Danmark, og alle tre har nu været missionspræsidenter. Deres søn var også missionær her i Danmark.

Der er sket store forandringer i Danmark i de 30 år, der er gået siden jeres første mission, både med hensyn til kirken og til samfundet. Hvordan har I oplevet forandringerne i kirken?

Vi var begejstrede over, at der var stave og ward i Danmark. På grund af vor store interesse for landet har vi naturligvis holdt os orienterede om, de fremskridt, der skete. En stavskonference her er nøjagtig som en stavskonference hjemme - bortset fra sproget! Det er en stor glæde for os at se kirken fungere fuldstændig uden at gøre brug af missionærerne som ledere, sådan som man gjorde for 30 år siden. 90% af lederskabet af hele missionen var den gang pålagt missionærerne. Kirken er sandelig gået fremad med lokale ledere og under deres præstedømmeledelse.

Jeg er selv stødt på den opfattelse i Utah, at Danmark er »et syndigt sted«. Hvordan har I oplevet det i jeres tre år som næsten »almindelige« borgere i landet?

FRA DEN FØRSTE MISSION (omkr. 1951-52). Missionspræsident Edvard H. og søster Mini Sørensen med sønnen Russel og døtrene LaVerde, Marva og Valeen. Den unge missionær Richard C. Jensen. Billederne venligst udlånt af Billeskov Jansen.

Vi kender alle til den rolle, som den såkaldte »frihed« har spillet i ødelæggelsen af familiens hellige natur. Danmark er blevet kendt for at have indført fri pornografi og andre dermed forbundne »sygdomme« i samfundet. Denne mangel på moral førte til, at de kvindelige missionærer blev taget bort fra Danmark på grund af de overfald og mishandlinger, som fremkom, mens de udførte deres pligter som missionærer.

Påklædningsstandarderne i nogle af de private ikke-medlemmers hjem har virket generende på missionærerne, som er kommet ud for vanskelige situationer af den grund, når de har banket på døre.

Disse problemer er dog ikke generelle for landet som sådan. Der er mange, mange vidunderlige, ærlige mennesker i dette land. Det skal ikke dømmes ud fra en minoritetsgruppe af »frit tænkende« mennesker.

Som danske sidste dages hellige holder vi af at tænke på, at mange danskere har været med til at opbygge og styrke kirken i Utah, men vi må vel indrømme, at vi i dag ikke hører til de folk, der har særlig stor fremgang med hensyn til tilgang til kirken. Præsident Jensen, er vi medlemmer ikke gode nok missionærer eller er danskerne særlig hårdhjertede?

I vore dage er tiden kostbar, og det er vigtigt, hvordan vi bruger den. Den timelige verden er fyldt med krav, og vi synes at være bundet af huse, biler, TV og omgangskreds i et system, der er luksusbetonet. Som et resultat heraf glemmer vi ofte at sætte tid af til opnåelse af evig lykke og til at bringe evangeliet til andre. Derfor sker det alt for ofte, at vi ikke gør vor del for at opbygge Riget, sådan som vi er blevet det pålagt. Jeg tror, denne brug af ens tid var klarere defineret i tidligere tider, og at forståelsen af at ofre var bedre forstået af dem, som forlod Danmark og tog over for at opbygge kirken i Amerika.

Alle, både her og i Amerika kunne være bedre missionærer. Desuden tror jeg, at mange af os er bange for andre mennesker, og det er denne menneskefrygt, som får os til at lade være med at bringe evangeliet til dem!

Din bedømmelse sker naturligvis udfra din amerikanske baggrund - men har vi ikke en anden mentalitet? Har du selv oplevet »på din egen krop«, at der var ting, der ikke fungerede, som du havde ventet, fordi vi trods alt er anderledes at »komme ind på livet af«?

Danskerne lever for størstedelen ret indesluttet. Som jeg ser det, er de ikke som et hele overvældende venlige overfor nogen uden for deres nærmeste kreds. Dette betyder dog ikke, at de ikke er dejlige mennesker. Det er blot deres måde at beskytte sig selv imod forstyrrelse af deres privatliv, som de ikke altid er altfor ivrige efter at dele med andre. Amerikanerne som et hele er mere venlige mod fremmede. Det synes lettere at komme i snak med dem og blive bedre bekendte.

Når I nu ser tilbage, synes I så, I har nået det, I havde håbet på, da I kom?

Jeg tror, vi alle har drømme og håb, som rækker ud over det, vi kommer til at realisere. Ja, vi havde håbet at vi sammen med missionærerne havde kunnet bringe programmet til et højere stade. Vi har haft nogen succes, når vi tager i betragtning, at mens de fleste missioner i Europa har måttet notere nedgang i dåbstallene i 1979 og 1980, så er vi i Den danske Mission gået frem, og vi havde det højeste tal af de 11 missioner, hvis gruppe vi tilhører. Dette er dog kun en begyndelse, vi skulle gerne fortsætte.

Er der nogle programmer, som har været særlig succesfulde?

Vores »Mormons Bog program« har haft størst succes af alle. Vi, som missionærer, og også nogle medlemmer har delt kort ud til mennesker, vi har mødt og har tilbudt

dem en *gratis* Mormons Bog med deres navn trykt i guld på forsiden.

Vi får så mange som 10% tilbage af disse kort. En bog bliver så afleveret af missionærerne, som samtidig tilbyder at undervise dem, som vil lytte dertil. Vi har døbt en del af disse mennesker. Efterhånden vil dette sikkert have større fremgang, efterhånden som flere og flere læser Mormons Bog og fanger budskabet i den og modtager et vidnesbyrd. Det *er* jo Mormons Bog, som er vort virkelige missionærredskab og som har kraften til at omvende folk gennem Ånden.

At finde folk at undervise gennem at banke på døre er nok det sværeste af alt, men selv på den måde finder vi stadig folk, som vil lytte og bliver døbt.

Jeg er stadig overbevist om, at det eneste rigtige program er det, som er givet af profeten, efter hvilket enhver trofast familie i kirken finder en anden familie og bliver venner med dem og derefter bringer missionærerne ind til at undervise i evangeliets principper. Disse familier er kirkens fremtid, fordi de er bedre funderede som en del af Riget, fordi de havde venner, som havde omsorg for dem.

Til slut vil jeg være så fri at spørge, om hvordan disse tre år har virket på jer som en familie og som enkeltpersoner. Er I vokset? Er jeres vidnesbyrd vokset? Har I haft en god tid, som I kan tænke tilbage på med glæde?

Vi er alle vokset enormt. Disse år har været en udfordring - og ikke så lette endda. Der er opstået problemer, som aldrig ville have forekommet, hvis vi havde været hjemme sammen. Resultatet er bestemt til det gode for os, selv om vi helt menneskeligt ville have valgt en sikrere og lettere vej, hvis der havde været en.

Vore vidnesbyrd er vokset gennem prøvelser. Vi har mange vidunderlige oplevelser, som vi vil tænke tilbage på med glæde, og vi har mange nye venner, som altid vil være en del af vort liv. Hvis vi regner alle vore missionærår sammen, bliver det til 12, som vi har tilbragt i dette dejlige, lille land. Derfor kan enhver nok forstå, at en del af vort liv virkelig er i dette, vore forfædres land.

- En varm tak til præsident og søster Jensen og til Mark, fordi I ville dele jeres tanker med læserne af Den danske Stjerne. Vi ønsker jer alt godt fremover! Tak for denne gang! Hav det godt derhjemme sammen med jeres kære! Vi vil ikke glemme jer!

eev

Jeg er en lille ting - men
jeg har en stor betydning,
jeg hjælper alle,
jeg åbner lukkede døre,
jeg skaber respekt og beundring,
jeg generer aldrig nogen,
jeg koster ingenting,
jeg er nyttig hele dagen,
jeg burde være alles ven -
jeg hedder smilet...

HJEMMEPRODUKTION OG FORRÅD

- når nødens stund er inde,
er tiden til forberedelse forpasset -

4 Forslag til hjemmeforråd

(mængder beregnet på 1 person)

	Overlevelses-forråd trin 1	Overlevelses-forråd trin 2	Eksistens-niveau forråd	Økonomi-niveau forråd
Kornprodukter incl. hvede, mel, majs, ris, havregryn, popcorn, makaroni, spaghetti	150 kg	150 kg	125 kg	100 kg
Proteiner incl. tørrede bønner, soyabønner, linser	50 kg	50 kg	50 kg	20 kg
Mælkepulver				
Evaporeret mælk			24 dåser	
Peanut butter		5 kg	5 kg	
Kødkonserves			25 dåser	100 dåser
Æg, friske eller pulver			360 stk.	216 stk.
Grønsager incl. gulerødder, majs, kål, bønner, ærter, tomater, løg kartofler			75 kg	135 kg
Tomatsaft eller citrusfrugter (saft)				30 dåser
Frugt incl. æbler, abrikoser, pærer, kirsebær, ferskner, ananas, rosiner			80 kg	280 kg
Frugtsafter			42 l.dåser	
Sukker, melis, flormelis, farin eller honning	50 kg	50 kg	35 kg	

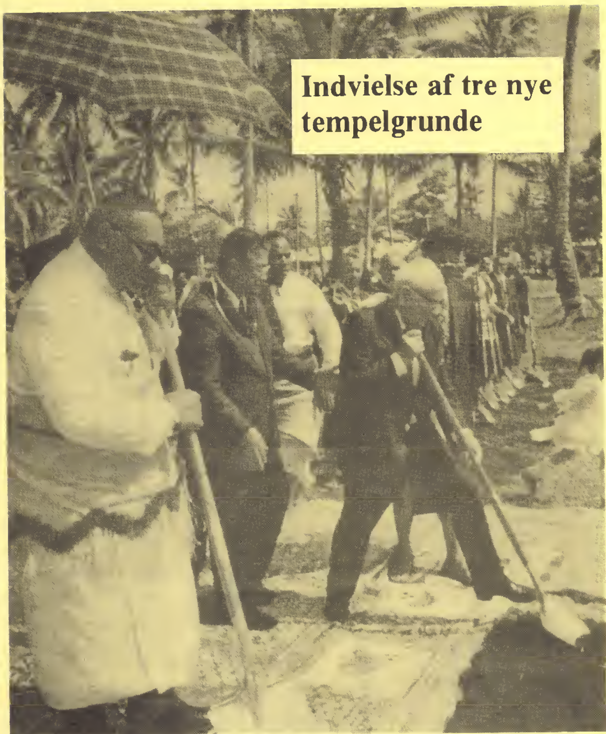
Salt	2½ kg	2½ kg	2½ kg	2½ kg
Vitaminpiller	365 stk.	365 stk.	365 stk.	
Vand, 2 ugers nødforråd	100 liter	100 liter	100 liter	100 liter
Kornkværn, helst elektrisk, som kan forandres til manuel betjen.	1 stk.	1 stk.	1 stk.	1 stk.
Supplerende fødevarer				
Sukker, sirup, syltetøj, »slik«				20 kg
Margarine, olie, smør		11 kg	11 kg	25 kg
Bagepulver		1½ kg	1½ kg	1½ kg
Natron		1 kg	1 kg	1 kg
Gær, tør-		1½ kg	1½ kg	1½ kg
Husblas			20 pk.	
Kartoffelmel, Maizena		1½ kg	1½ kg	1½ kg
Krydderier				
Ikke-fødevarer				
Opvaskemiddel			5 liter	5 liter
Håndsæbe			15 stk.	15 stk.
Vaskesæbe		10 kg	10 kg	10 kg
Klorin, til blegning og vandrensning		4 liter	4 liter	4 liter
Toiletpapir		52 ruller	52 ruller	52 ruller
Tændstikker, store æsker		12 æsker	12 æsker	12 æsker

BEMÆRK

Ovennævnte fødevarer og artikler er kun forslag og ikke absolutte krav. I henhold til familiens spisevaner, alder, arbejde, helbred og klimaet, kan man forvente at skulle foretage ændringer i listen med hensyn til mængden og arten af opbevarede fødevarer.

(Fra HOME STORAGE FOR YOUR FAMILY af Dean R. Zimmermann)

Præsident Kimball på besøg på øerne i Stillehavet

Indvielse af tre nye tempelgrunde

Medlemmerne på øerne i Stillehavet havde besøg af præsident Spencer W. Kimball i februar måned 1981.

Det var en særlig vidunderlig oplevelse for dem, idet hans besøg betyder, at de vil have deres egne templer i løbet af ét til to år.

Præsidenten tog det første spadestik og indviede grundene til tre templer.

Den 13. februar i Papeete, Tahiti var der 3000 mennesker til stede ved højtideligheden. Tahiti har været en del af kirkens historie næsten lige så længe, som kirken har bestået. De første missionærer ankom til det daværende Fransk Polynesien - den første ikke-engelske mission i kirken - i april 1844 - altså to måneder før profeten Joseph Smiths martyrdød.

Den 18. februar blev den samme højtidelighed afholdt i Nuku'alofa, Tonga. Her deltog omkring 7000 mennesker, hvoraf den mest prominente nok var kong Taufa'ahau Tupou IV, som sammen med profeten tog de første spadestik og talte til forsamlingen. Bagefter deltog de sammen med tusinder i en særlig fest. Kongen var sammen med kirkens ledere i fire timer. Det var kongens bedstefader kong Siaosi Tupou I, som i 1891 bød de første mormonmissionærer velkommen til øerne.

Ligeså i Apia, Vest Samoa deltog landets overhoved, Malietoa Tanumafil II, i højtideligheden den 19. februar. Lige før man skulle begynde, kom regnen, og den var lige ved at drukne de næsten 4000 tilstedeværende, men ingen forlod deres pladser. »At have et tempel her er det hele værd. Regnen generede os ikke. Det var alt for vigtigt til ikke at blive«, sagde ét af korets medlemmer bagefter.

Samoa ligger omtrent midt imellem templerne på Hawaii og på New Zealand - over 4000 km fra hver. Tahiti ligger også omtrent 4000 km fra templet på New Zealand - blot i en anden retning. Tonga ligger over 2000 km derfra.

For en almindelig familie med tre børn koster det ca. 25.000 kr. at rejse fra Tahiti til New Zealand, og da gennemsnitslønnen er ca. 3.000 kr. om måneden tager det meget lang tid at spare op til en tempeltur. På trods af omkostninger og afstand arrangeres der hvert år en rejse, hvori der deltager fra 40 til 80 medlemmer.

I den nu 86-årige profets rejse deltog også hans hustru Camilla, hans datter Olive Beth Mack, hans personlige sekretær, hans læge samt lederen for kirkens tempelafdeling, Derek F. Metcalfe.

Præsidenten og hans selskab besøgte også Raratonga. Det er første gang, kirkens præsident har besøgt dette land, og der blev holdt et kort møde for kirkens medlemmer i en hangar i lufthavnen.

Endvidere var præsident Kimball på New Zealand og på Hawaii, hvor han foretog indsættelser i templerne.

Præsidenten mødtes med missionærer på Tahiti, New Zealand, Tonga og Samoa, og han var æresgæst ved banketter, fester, receptioner og kulturelle programmer. Han holdt 14 taler og rejste omkring 24.000 km - alt sammen på 13 dage!

(Fra Church News)

Kender du disse billeder - og hvad fortæller de dig?

BILLED-LOTTERI - MATCHING-GAME

HUSKE-SPIL - MEMORY

Den danske Stjerne har modtaget følgende fra broder Carl-Johan Crabe, som har ladet fremstille et billedlotteri og et huskespil:

På vejen hjem til Esbjerg fra et lederskabsmøde i Århus sad min kone og jeg og talte om, hvilke muligheder, der kunne være, når børnene i primary skulle aktiveres. Det er især blevet aktuelt efter den nye mødeplans indførelse.

Mange ideer blev drøftet, og vi var enige om, at børnene skulle have det allerbedste, vi kunne finde på. Derfor fandt vi på mottoet: »At lege er at lære!« - og da det var om søndagen, denne aktivitet skulle foregå, var det helt klart, at de skulle handle om evangeliet.

Vi blev til sidst enige om, at religiøse billeder måtte være et godt stykke »legetøj«, idet disse kunne gøres levende ud fra de tanker og ideer, som de indgav det enkelte barn.

Da vi kom hjem begyndte vi at finde billeder frem. Det blev til 165 forskellige - i forskellige størrelser, i farver og i sort-hvid, men ens for dem alle var, at de fortalte en historie fra evangeliet.

En god ven og broder i kirken, som er fotograf, hjalp os med at finde frem til, hvilket format billederne skulle have, og hvordan de skulle sættes op, for at det kunne blive spændende at se på.

Resultatet blev et billedlotteri bestående af 12 plader med 7 billeder på hver plade, altså i alt 84 billeder.

Et huskespil - bedre kendt som »Memory« - blev ligeledes fremstillet af de samme billeder. 42 par billeder blev lagt i samme æske som billedlotteriet, så der er altså 2 spil i én æske.

I en anden lille æske, som kan købes særskilt, ligger de andre 42 par billeder, som et selvstændigt spil Memory.

Hvis du og din familie eller din primary i wardet/grenen er interesseret i disse spil, kan henvendelse ske til:

Carl-Johan Grabe
Elsdyrvej 3
Gjesing 6700 Esbjerg
Tlf. 05-12 14 02

Karneval for bikubepiger og diakoner i København stav

Et ordentligt »slaw« må der til.

Lørdag den 14. februar mødtes alle de 12-14 årige piger og drenge til karneval og tøndeslagning på Priorvej.

Alle kom udklædte og festede og havde en sjov tid sammen fra kl. 15.00 til kl. 19.00

Efter at tønden var slået ned og indholdet delt pænt (!) var der dans og forskellige sjove konkurrencer med små præmier.

Til slut var der hjemmebagte fastelavnsboller, kage og sodavand til at hente kræfter til hjemturen på.

Inga Jensen

Fantasien fejler ikke noget, når de unge skal klæde sig ud.

Sådan ser der ud på Priorvej
(København 4. ward)

Kirkebygningens adresse: Priorvej 12, 2000 København F, telefon 01-34 55 70.

Biskoppens adresse: Bent Jensen, Pilegårdsvænge 77, 2635 Ishøj, telefon 02-73 62 68.

Mødetider om søndagen:

Kl. 10.00 - Nadvermøde

Kl. 11.10 - Søndagsskole og Primary

Kl. 12.10 - Kvorums- og organisationsmøder